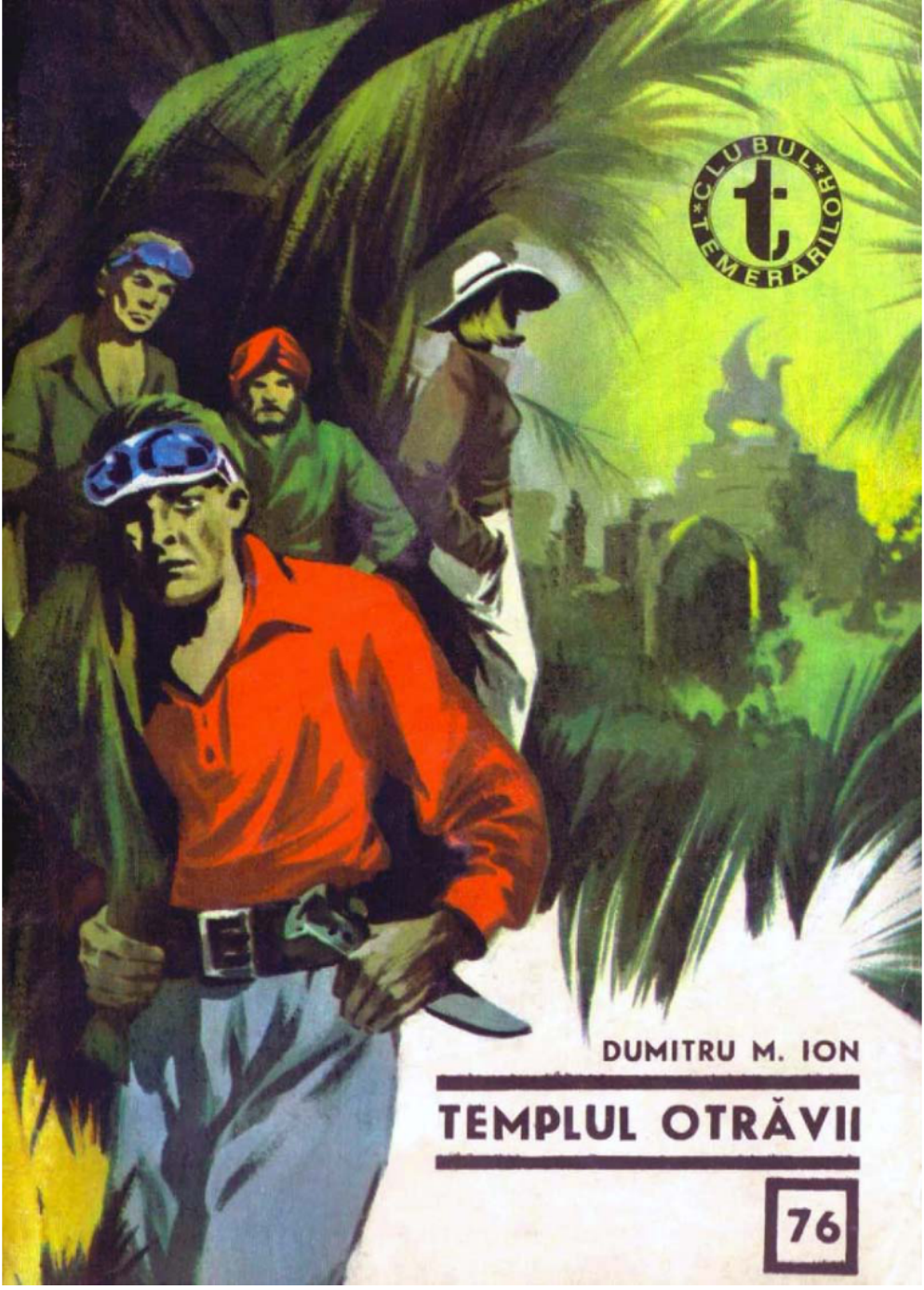

DUMITRU M. ION

TEMPLUL OTRĂVII

76

DUMITRU M. ION

TEMPLUL OTRĂVII

76
EDITURA ION CREANGĂ

Templul otrăvii
Dumitru M. Ion

EDITURA ION CREANGĂ
București, 1970

Lector: Păsărin Georgeta
Tehnoredactor: Chiru Gheorghe
Copertă: Dumitru Ionescu
Digitalizare: EPUB

O POVESTE DIN BIZANȚ

Un clinchet suav de muzici, de clavecine mângâiate pe clape, cu buchete de flori, se auziră în dreptul stradelei Constance. Tocmai se însera și un curent ocolea clădirile, revenind printre măslini, dinspre mare; un curent cald, ceva mai aspru decât o adiere obișnuită și aducea parfumuri de scorțișoară și mirodenii, lovindu-se cutremurat de trecători. Pe dreapta, cum treci dinspre magazinul de mărunțișuri: „La fiul cu tatăl“, către străduța de pământ numită a „Florilor“, deși poate niciodată pe strada aceea sau în locul acela nu crescuseră flori, veneau trei inși. Se opriră o clipă la intersecție, răsuflară parfumul adus de curent și lăudară marea și fastuoasele clădiri, palatele „Cornului de Aur“, către care se îndreptau.

Primul lucru care atrăgea imediat atenția era veselia lor ieșită din comun; al doilea, faptul că fiecare vorbea o altă limbă. Cel din dreapta, pe numele său John Sleef, vorbea englezește și se simțea ca la el acasă. La mijloc mergea un om cu părul negru, creț, cu fața bătută de vânturile Mediteranei, care vorbea grecește și purta un nume pe care-l folosea deseori în rostirea frazelor. Îl chema Ian Iorgoulopoulos. Cel din stânga era totuși ceva mai ponderat. Uscățiv, cu mișcări largi, cu barbă, părea mai degrabă un om care se alăturase de câteva ceasuri celor doi. Se înflăcăra în răstimpuri și veselia îl cuprindea pătimaș. Vorbea turcește perfect, deși nu era turc. Dintre toți el făcea, așadar, excepție. John și Ian stăpâneau perfect limba lor modernă. Dintr-un spirit de contradicție, Andrew Shakos, uscățivul, ca să nu se arate mai prejos, mai tânăr fiind, mai plin de el, umblat mulți ani prin Capadochia, ținea foarte mult să vorbească turcește. Din această ciudată babilonie nu ieșea niciunul văduvit. John învățase la Atena atât grecește cât și turcește. Ian învățase acasă engleza, de la tatăl său Nikos, profesor vestit, director al unuia din marile muzee de antichități.

Andrew, englez prin naștere, cum am mai amintit, învățase bine turcește în Capadochia, iar John Sleef învățase această limbă din nevoie, căsătorindu-se, la nouăsprezece ani, cu o turcoaică, Leily, plină de farmec. Era mai mare decât el cu opt ani. Totul a durat doi ani. A murit înecată în vin, în timp ce John era la Londra; n-a plâns-o nimeni. Era bogată Leily. Casele ei din Atena îi rămăseseră lui John; câțiva ani, mai

apoi, afacerile lui John Sleef mergeau strună la Londra, iar ale lui Ian în Bizanț. De altfel, specialitatea lor erau antichitățile. Interesele le erau comune, iar relațiile mai mult decât frățești,

Într-o zi se hotărâră să deschidă un muzeu fără seamăn în Bizanț. Prin unirea și prin achizițiile pe care le-au făcut deschiseră muzeul „G.I.A.“ Toți trei locuiau acum în vechiul oraș de pe malul Bosforului și câștigul era cinstit și toți prosperau. Mulți spuneau că este într-adevăr vorba de unul dintre cele mai înzestrate muzee ale lumii. Și în ceea ce privește meseria de colecționari, John, Ian și Andrew aveau experiența bătrânului Nikos Iorgoulopoulos, atenianul, demn arheolog, muncitor pasionat, colecționar notoriu, expert în antichități. Ajutorul pe care-l primeau deseori din partea sa era de neprețuit.

Echipe de arheologi tineri mergeau și scormoneau pământurile în vechea Asirie și Mesopotamie, în Grecia, în Egipt, în Mexic, în Chile. Totdeauna plecau tineri dornici de aventură; rareori însă plecau mânați numai de dorința câștigului. În ei trăia microbul descoperirii lumilor pierdute și deseori se-ntorceau în Bizanț plini de glorie și de obiecte aduse de nave sau în transporturi uriașe, sporind faima orașului.

Pentru Ian și John în tot muzeul nu se găsea nicio piesă pe care s-o îndrăgească mai mult decât pe celelalte. În schimb, Andrew avea o ciudată slăbiciune pentru trei statuete indiene prevăzute cu un mecanism ciudat. La orele prânzului arătau cu mâinile întinse, formând un triunghi, o direcție în care – spunea legenda – se află ascunsă o piatră prețioasă fără seamăn în lume: „diamantul Fecioarei“, diamant pe care unii și-l închipuiau cât o mărgea, alții, evident exagerând, cât un bolovan. Originea celor trei Budha de aur era un templu pe care tot legenda-l numea „Templul Otrăvii“. Toți cei care treceau prin partea muzeului, destinată vizitării, puteau auzi legenda, dar nimeni nu lua în serios vorbele care păreau frumoase, desfătătoare și pline de mister, dincolo de care nu se putea pătrunde decât dând frâu liber fanteziei.

Dar Andrew, care iubea statuetele atât de mult, se gândea că legenda era mult mai aproape decât își închipuiseră oamenii. În statueta care ședea totdeauna în mijlocul celorlalte două, datorită înălțimii sale care impunea, într-o bună dimineață descoperi diamantul, o piatră extraordinară de mărimea unui ou de gâscă. Andrew era în extaz. O astfel de piatră însemna pentru omenire, pentru lumea care arunca și aduna bani, o comoară mai mare decât toate antichitățile strânse la un loc. Într-o indescriptibilă stare de euforie, fu găsit Andrew de către prietenii săi. Descoperirea trebuia neapărat sărbătorită. Așa că puseră la cale o

călătorie fără tam-tam, pe care nici ziarele şi nici prietenii să n-o ştie. Copilul lui Ian Iorgoulopoulos, Kiros, care se născuse în urmă cu trei ani, la moartea mamei sale, părea să fie o piedică la început, dar se trecu repede peste acest motiv şi Kiros rămase cu doica Elena, care nu avea să ştie niciodată mai mult decât i se spunea. Plecară, într-o noapte, într-un orăşel din Capadochia şi ajunseră tot noaptea, târziu. Traseră la un hotel cochet, nou-nouţ, „Murat“. Fiecare-şi punea mari nădejdi odată cu venirea dimineţii. Dar zorii sosiră în alt fel. Ian Iorgoulopoulos a fost găsit mort în camera hotelului, înjunghiat în inimă; John Sleef avea o rană adâncă în plămânul stâng, foarte aproape de inimă şi încă o rană de toată frumuseţea în picior.

Un bătrân spuse hotelierului că l-ar putea scăpa pe rănit de la moarte. Totul era o chestie de timp. Era medic; aşa se recomandase cel puţin. Ceruse să fie linişte şi să fie lăsat singur, cu muribundul. Şi după trei luni, într-adevăr, îl salvă, dar nu puţine au fost zilele în care Sleef se zbătuse între viaţă şi moarte.

Când se însănătoşi, primul lucru pe care-l făcu a fost acela de-a întreba unde-i sunt prietenii. Despre Ian i se spuse că murise, dar despre Andrew Shakes nu ştia nimeni nimic. Nimeni nu-şi amintea să fi locuit acolo cineva cu numele acesta. John tăcu. Luă, într-o dimineaţă, împreună cu bătrânul medic drumul Bizanţului, dar acolo nu mai găsi din vestitul lor muzeu decât clădirea aproape goală. Andrew Shakes trecuse prin Bizanţ şi pentru mai multă siguranţă vânduse totul. O mare durere îl cuprinse atunci pe John Sleef.

Se duse la doica copilului lui Ian Iorgoulopoulos şi ea-i spuse adevărul, cum Andrew sosise după plecarea lor, singur, în Bizanţ şi-i povestise că atât John cât şi Ian plecaseră în America pentru multă vreme. În câteva zile schimbase numele muzeului; ziarele vestiră evenimentul. Nu trecură mai mult de două săptămâni şi află că John Sleef şi Ian Iorgoulopoulos nu plecaseră-n America. Poliţia îl căuta pe Andrew Shakes, dar acesta fusese mai iute de picior decât se bănuia. Nu-l mai văzuse nimeni: parcă intrase-n pământ.

John Sleef plecă la Atena, vându casele pe care le moştenise cândva şi dădu toţi banii bătrânului doctor care îi înapoie surâzând: „Viaţa salvată nu se plăteşte cu bani, ci cu prietenie! Dacă voi fi plătit, atunci primesc să-l învăţ de mic pe băiat căile vieţii“. Vorbea de Kiros, băiatul lui Iorgoulopoulos. Curând John Sleef luă drumul miracolelor, al Indiei.

Întâmplarea avea să fie povestită mai târziu de către Sleef fiilor

săi și lui Kiros Iorgoulopoulos poate cu alte vorbe și patimi, dar în esență întâmplările acestea fuseseră.

O MICĂ PLIMBARE PRIN BOMBAY

Automobilul merge-n viteză. Te poți socoti oriunde: la Paris, la Marsilia, poate chiar la Londra. Nimic nu-ți spune că ar merita să te osteneşti să ştii unde te afli. Maşina aleargă printre palatele încărcate ciorchine de reclame luminoase. India e atât de aproape şi totuşi n-o poți vedea dintr-o dată, dintr-o răsuflare.

Altceva e dacă te urci într-un turn. Dintr-o sorbitură de ochi, dincolo de oraşul european, metropola îşi împrăştie ulițele, străduțele întortocheate, piaţetele pline până la refuz de suflete colorate, care se mişcă stârnind diversitatea.

Ca nişte tărtăcuțe, geamiile islamice îşi înalță capetele poleite, iar templele brahmane înțeapă aerul cu vârfurile lor temerare. Lucirea soarelui oriental se-aşează peste lujerele colorate ale minaretelor, se lasă să coboare printre turnurile indiene ce par nişte lungi pirogi suprapuse într-un naufragiu static.

Îl căutăm pe Bambo indianul, care a copilărit în junglă; omul care cunoaşte porțile Bombayului, ale Calcuttei şi ale pădurilor. Ține undeva o cafenea, chipurile pentru afaceri, dar ochii lui ageri văd tot oraşul cu străinii şi pământenii lui. Maşina înaintează din ce în ce mai încet. În aparență, aici graba nu există. Nici noi nu ne grăbim. Nu fiindcă nu am dori acest lucru, ci fiindcă e imposibil.

Apusul soarelui cuprinde oraşul. O ultimă prăbuşire de raze umplu aerul cu tremurul tragic al religiei lui Kali şi Şiva. O neliniște îi cuprinde pe oameni. Neliniştea dintotdeauna. Cerul se-mparte în două. Cerul sudului şi cerul nordului. Cerul sudului e ca trandafirul, un smalț învolburat, ireal, cel al nordului temător, pătat, o portocală aproape putredă. Dintr-o parte melancolia, din cealaltă furtunile armonizează într-un unic tablou cu oraşul, cu misterele pământului. De pretutindeni te privesc zeii; în porți, în interioare, pe pereți, pe templele din gurile fântânilor, zei de piatră, zei de marmură şi de metal, zei înnebuniți, zei monştri, zei sacri, animale sacre, duhuri, încarnații, Brahma fără număr, cu patru fețe, aruncând în aer disprețul, Kali turbați, Vişnu cu multe brațe gesticulând furios, indri. Şiva cu opt capete, Svaya strâmbători, şi printre totemuri şi statui, oamenii în costumele lor de milenii: „gapas“ şi „kurmi“, „paria“, nobilii „iusi“ şi „gurkas“ adoratori ai lui Budha,

Mahomed, Brahma, Christos, Moise, Confucius, ai Cărţii sfinte, ai lui Mahariva, Zoroastru, ai Soarelui, Focului, Apei şi Pământului, fachiri scamatori, dervişi şi sfinţi.

Bambo e la locul ştiut; e stăpân peste o cafenea mahomedană în care-şi pierde timpul sorbind o pipă dulce. Îl ajutăm să tragă obloanele; maşina îşi urmează calea la înapoiere.

Marginile oraşului! Dincolo de ele, în urmă, rămâne tăcerea şi noaptea, noaptea oraşului. Ne aşteaptă Calcutta.

O NOAPTE LA CALCUTTA

La Calcutta, toate dorurile și toate visele se pot strânge și risipi într-o clipă, într-o zi, într-un an. Sau, dimpotrivă, poți prospera ca nimeni altul; exact ca un european care știe ce are de făcut și mai ales cum să facă.

Acesta fusese drumul lui John Sleef.

Trecuseră două zile de când ne întorsesem de la Bombay cu mașina. John Sleef avea în oraș o vilă fără seamăn în bogății și frumuseți. Un parc o înconjura; lângă parc un lac își dezvelea oglinzile. Parcul plin de alei, bine îngrijit, te îmbia cu alesele sale culori, cu jerbele de flori, cu încântătoarele forme pline de ciudățenii ale arborilor. În seara aceea era mare bal în casa lui John Sleef. Urma să se anunțe un eveniment deosebit.

Marea lui trecere printre oamenii politici, printre marii latifundiari, rajahi, maharajahi, oameni de afaceri, străini, arhitecți vestiți, nobili indieni din sud, englezi, francezi, birmani, chinezi în trecere sau înrădăcinați de multă vreme în Calcutta se arăta în adevărata ei splendoare în seara balului. Costumele roiau, niciunul la fel, vorbele relevau frumusețea limbilor care se vorbeau în casa lui John Sleef. Se bea, se cânta, se dansa. Femei încântătoare, desăvârșite, îți umpleau ochii cu delicatele lor gesturi și înclinări ale capului. Luminile inundau parcul, oamenii treceau către lac, discutând. Într-un târziu John Sleef se arătă, urcă treptele de marmură și se opri între coloanele casei sale. Muzicile încetară și glasul său coborât rosti:

— Iată, aveți în fața dumneavoastră pe fiii mei, Elisabeth și John. Astă-seară am onoarea să vă anunț logodna fiicei mele Elisabeth cu domnul Kiros Iorgoulopoulos.

Muzicile răsunau, palmele se-mpreunară în ropote de aplauze, parcul plin de palmieri fu luat cu asalt, bărcile umplură apele lacului. După ce aplauzele încetară, Elisabeth își flutură mâna în semn de mulțumire; era toată plina de zâmbet, ca de altfel și Kiros.

— Iată-ne fericiți, Kiros!

— Da, da, rosti el, strângând-o de după umeri și pornind spre lac.

— Vom avea în curând o familie.

— Și eu mă bucur la acest gând.

— Da, dar știu bine că tu vei pleca în junglă. Aș dori să nu mai

pleci. Înțeleg bine... tata, dar eu știu...

— Elisabeth, draga mea, nu-ți fie frică! E în joc onoarea tatălui tău. Nu uita, o prietenie trădată în felul în care știi, trebuie totdeauna pedepsită.

— Tu ai face la fel?

— Desigur, draga mea, desigur, zise el.

Străbăteau parcul, un adevărat deliciu, o adevărată grădină plină de fântâni și statui indiene de o frumusețe și covârșitoare perfecțiune; părea mai degrabă un rai.

Pe mese de piatră așteptau tăvi de argint încărcate cu prăjituri făcute fără drept de reproș – prăjituri de orez parfumate cu vanilie și migdale muiate în miere, lapte de cocos și de „mhova“, lichide de ananas și manglier, must de banane și fragi, infuzii zaharisite de anason și mentă, castane și nuci zaharisite, curmale umplute cu prune. Cupele cu apă din flori de portocală așteptau să fie răsturnate peste mâinile celor care terminau de mâncat.

Cântecele se unduiau ca și bărcile, dansatoarele își arătau farmecele și plăcerile dansului. Oamenii discutau aprinși, se înlănțuiau în grupuri și ciocneau cupe cu băuturi.

Bambo umbla din loc în loc. Privea, trăgea cu urechea. La un bal nu se știe niciodată la ce te poți aștepta.

În curând zorii se arătară, luminile parcului fură stinse de luminile zilei, muzicile încetară și peste lac liniștea puse stăpânire și farmec.

SPRE TEMPLUL OTRĂVII

— Domnilor, acestea fiind spuse, zise John Sleef, şi ţinând cont că eu nu pot să vă însoţesc, aştept răspunsul dumneavoastră. Tu, Kiros, eşti acum om în toată firea. Scuzaţi-mă un moment!

Se aflau într-un birou înalt, larg, capitonat, de o culoare albastră liniştită. John Sleef apăsă pe un buton. Apăru o cunoştinţă, aviatorul Arlyt. Îl cunoscuseră la antrenamente. De altfel, în ultimul timp venea foarte des să-l viziteze pe domnul Sleef. Bătrânul îi arătă un fotoliu. Se ridică anevoie şi pentru o clipă ne măsură şi zise:

— Trebuie... Şi dumneata, Arlyt, uită că te-am lăsat să aştepţi! Am cam îmbătrânit. Anii... De, aşa ne plângem toţi...

În clipa aceea intră Elisabeth, spunându-i domnului Sleef:

— N-ai îmbătrânit, tată! Hai, spune-i că plec şi eu cu Kiros.

Nu era timp de pierdut. Domnul Sleef gândi că nu-i nimic grav în a-şi lăsa fiica să ne însoţească, dar ne smulse promisiunea s-o lăsăm la Yamba-Rata şi să o scutim de peripeţiile junglei.

Ştiam în cele mai mici amănunte, graţie domnului Sleef, felul cum trebuia să ajungem la Templul Otrăvii. Trebuia să-l găsim pe Bambo care plecase înainte; fără el n-am fi ajuns nicăieri. Bambo plecase de două săptămâni să se ocupe de cele de trebuinţă şi de veşmintele pe care trebuia să le purtăm în timpul procesiunii. El cunoştea jungla şi templul, templul atât de mult căutat în care se găsea dovada unei mari vinovăţii.

Bambo izbutise să ajungă de câteva ori printre credincioşii templului. Trebuia să ajungem şi noi. Nu eram setoşi atât de aventură, cât de dreptate; ştiam că numai noi, tinereţea noastră şi iscusinţa lui Bambo, pot înfrânge jungla. Elisabeth era în culmea fericirii. Cred că lucrurile fuseseră aranjate dinainte şi domnul Sleef nu mai avea decât o umbră de regret că Elisabeth pleacă împreuna cu Kiros şi cu mine.

Călătoria se consumă fără niciun incident.

La Yamba-Rata era zi de târg şi satul care se-ntindea pe sute de metri, plin de oameni care se-ndreptau spre Piaţa de Lut unde se făceau schimburile şi vânzările, nu arăta, cred, altfel faţă de cum era în urmă cu zece, douăzeci, sau treizeci de ani. Nu zărise nimeni ciupercile paraşutelor noastre, nici avionul. Coborâsem lângă junglă, şi ne îndreptam spre târg. Nu ne luă nimeni în seamă, cu toate că la Yamba-

Rata veneau rar europeni. Dar aceştia nu puteau atrage atenţia indienilor nici prin veşmintele lor, nici prin gesturi şi nici prin cuvinte. Trebuia să-l găsim imediat pe Bambo şi să tragem un somn. Mergeam pe drumul principal, când trecură în fugă pe lângă noi vreo zece vaci albe, mari. Abia am avut timp să ne ferim.

Către ora două ajunserăm în Piaţa de Lut, unde Elisabeth tocmi flori şi mărgele. Lângă o masă de pământ îl zării pe Bambo.

— John, Bambo e-acolo. E foarte ciudat în veşmintele acelea. Vezi să nu dispară! Încă nu ne-a observat.

Peste o jumătate de oră eram cufundaţi în somn. Bambo se arătase a fi o gazdă destoinică din toate punctele de vedere.

În zori când ne-am trezit, uşa era deschisă, soarele pătrundea înăuntru şi Bambo lipsea. Pentru un moment n-am dat importanţă acestui lucru în aparenţă banal şi lipsit de orice urmări, aşa că l-am aşteptat. Dar aşteptarea noastră se dovedi a fi zadarnică, fiindcă Bambo nu avea de gând să se arate şi chiar dacă avea nu ar fi putut să se-ntoarcă acasă în momentele acelea, după cum aveam să constatăm.

Eu şi Kiros am luat drumul Pieţei de Lut, iar Elisabeth a rămas să ne aştepte. În cazul în care într-o jumătate de oră nu ne-am fi întors nici noi, trebuia să ne caute în direcţia Pieţei de Lut sau încotro ar fi putut să ne găsească.

Am sosit mai mult în fugă în piaţă şi drumul fără speranţe la început ne-a adus la momentul potrivit, tocmai când Bambo avea mai multă nevoie de noi.

Împreună cu trei băştinaşi se apucase să joace unul din acele jocuri de noroc vechi de mii de ani, cunoscut sau nu Europei. Ne-am apropiat şi am asistat la următoarea discuţie:

— Tu trebuie să rămâi! Altfel te blestem, nu eşti cinstit, zicea unul dintre ei către Bambo.

— Nu se mai poate, sunt aşteptat. Nu sunt de vină că aţi jucat pe atâţia bani.

— Rămâi! Joci cu noi până la prânz. Altfel nu poţi pleca!

— Pentru atâta vă certaţi? interveni Kiros. Împarte banii, Bambo! Sunteţi mulţumiţi?

Cei trei începură să râdă. Bambo se ridică. Ne-am depărtat. Bambo era îngerul nostru păzitor. Ştia toate lucrurile până-n cel mai mic amănunt.

El ţinuse, la plecare, să luăm neapărat costume pentru junglă, costume pe care le comandase John Sleef în urmă cu şase luni la Londra.

— Trebuie... neapărat, domnilor, deși templul e aproape. Sunt rari cei care pot ajunge acolo plecând de la Yamba-Rata. Și nu uitați că noi trecem totuși prin junglă.

O încâlceală indescriptibilă de arbori și ființe ne învălui. Costumul își dovedi aplicabilitatea în curând.

Arbori și iar arbori, frunze și iar frunze. O îngrămădire de nedescris, un desiș inform de frunzișuri. Spațiile dintre trunchiuri erau ocupate de popoare întregi de bambu și frunze în care te poți afunda până la genunchi. Jungla era în putere. Frunze colorate care te pot arde la atingere, ghimpi ascunși care se-ntind să te zgârie, apoi șerpii, viperele, scorpiile și lipitorile, maimuțele și miasmele, otrăvurile, țânțarii, cobrele veninoase, maimuțele pitice, nervoase, vesele, năpârcile, pitonii, viperele cu ochelari, șerpi inofensivi, scorpiile albe, într-un cuvânt infernul era adunat acolo, unde ai fi crezut că trăiesc numai civilizații de arbori și flori.

Clipele următoare ne umplură de spaimă. O viperă cu ochelari, uriașă, încolăci picioarele lui Bambo. Sărirăm spre el.

— Nu trageți cu pistolul! strigă Bambo.

În momentul acela în mâna lui luci o lamă de oțel. Lovi capul șarpelui la rădăcină, între plăcile osoase, și capul zbură departe.

Corpul animalului se zbătu sinistru, împroșcă sânge în jur, strânsoarea slăbi și Bambo se ridică:

— Gata. Să înaintăm! Se întâmplă. Fiți atenți să nu intre vreun șarpe din cei mici sub costumul protector. Mușcătura lor e ucigătoare.

Jungla își avea legile ei. Un balsam ucigător o stăpânea. Florile mirositoare o trăgeau din iadul acela misterios spre ceruri, o purificau.

— Aici, spuse Bambo, până și fiarele-s atacate de șerpi. Cobra omoară panterele. Când vertebrele cobrei încleștează labele unei fiare, animalul nu mai scapă.

Bănuiam luptele gigantice care se dădeau printre nalbele înflorite. Parcă le auzeam! În această junglă un singur animal, inchneumonul, face cuvenitul gest de echilibru. E un fel de șoarece curios. El ucide șerpii nu din foame, ci din plăcere, dintr-un ascuns sadism.

Dar timpul trecuse, și fără să știm ajunsesem în partea nordică a curții templului, acolo unde jungla se-ntâlnește cu piatra. Când procesiunea trecu pe lângă noi, era deja amiază. Costumele noastre ascunse bine ne așteptau la întoarcere. Alte costume le luase locul în clipele acelea când trebuia să încercăm marea lovitură. Planul era pus la punct până-n cele mai mici amănunte. Făcurăm gestul cuvenit de a ne

alătura convoiului. Nimeni nu dădea nicio atenție. Eram numai ochi și urechi.

PROCESIUNEA

— Armiro, dobitocule! De ce te agiți?

— Nu mai da ordine, Mina, doar suntem frați!

— Lasă vorbele! Fii atent! Cred că nu mai e mult și procesiunea se va termina.

Era o procesiune care se desfășura în cinstea otrăvii. Marele Preot era singurul care purta veșminte albe. Vorbele sale erau îndreptate spre junglă. Credincioșii își aruncau din clipă în clipă ochii, scrutând-o: o mulțime de veșminte largi și colorate de la cel mai pripit roșu la verde, de la albastru la galben și sidefiu; o amestecătură ciudată de capele ovale și turtite, rase, alături de oameni cu păr bogat. În spatele lor se afla o ceată care purta părul scurt, ca europenii. Ședeau în curtea unui templu de piatră care se ridica la vreo cincizeci de pași în spatele celui care predica. În cele patru părți ale curții, lei de piatră cu capete de om și monștri, în gură cu belciuge, se ridicau pe socluri uriașe, verzi și ciudați, ca de altfel toată amestecătura aceasta de oameni.

Eu și Kiros eram siguri că nu se va întâmpla nimic, că numai într-un caz absurd am fi putut atrage atenția acestor închinători ai otrăvii, într-atât erau de absorbiți de vorbele omului în alb care părea și mai dus pe altă lume decât toată adunătura. Îmbrăcămintea asemănătoare ne permitea să ne ascundem între trupurile din urmă, printre capetele tunse după moda europeană.

Dacă cineva ar fi făcut o numărătoare exactă ar fi ajuns la concluzia că la această ceremonie a otrăvii asistau în plus cinci oameni; eu, Kiros și Bambo, indianul cel musculos și care se pricepea la toate, ajunsesem acolo cu scopul de a captura cele trei statuete de aur și pe Marele Preot, spre a dovedi lumii o veche crimă pe care el o săvârșise cândva și-n urma căreia dispăruse în jungla indiana. Dar nimic nu poate fi ascuns pe lume. Totul se află. Astfel aflase și bătrânul John Sleef ascunzișul ucigașului tatălui lui Kiros. Dar ceilalți doi, pe care urechea fină a lui Bambo îi auzise discutând, ne erau complet necunoscuți. Într-o clipă mi-am dat seama că voiau același lucru.

Omul în alb ședea în fața unei mese de piatră pe care se afla un vas în care clocoteau fierturi. Zărirăm o statuetă de aur, numai o singură statuetă, care de la bun început ne făcu să ne dăm seama că planul era

ratat. Nu mai puteam da totuși înapoi. Ceva se petrecuse; ceva ce noi nu puteam afla. În momentul acela din junglă s-a arătat o nouă ceată. Toți închinătorii s-au ridicat și au fugit s-o întâmpine cu mâinile ridicate. Am zărit pe unul dintre cei doi care șușoteau înșfăcând statueta și fugind spre templu. Celălalt îl urmă. Bambo ne făcu un semn; îi urmărirăm și mai avurăm o clipă de răgaz, să-l vedem cum se strecoară în junglă.

Nu aveam nici noi altă direcție, fiindcă cele două cete reunite trebuiau din clipă în clipă să ajungă în curtea templului și să observe lipsa statuetei.

Într-adevăr, un zgomot asurzitor, strigăte înspăimântătoare și un ropot de pași se auzi în spate. N-am mai înaintat. Ne-am ascuns într-un șanț care ducea spre templu. N-aveam de ales. Ne lipirăm de peretele dinspre care veneau membrii procesiunii, care se afundară în junglă. Nici rivalii noștri nu aleseseră alt loc decât noi și-i văzurăm ieșind lângă templu fără veșmintele prea lungi pe care le aruncaseră, ca să nu-i stinghereacă. Dar Bambo dispăruse de lângă noi, în timp ce veșmintele lungi săltau peste capetele noastre.

Am mai avut timp să-l zăresc din nou pe Bambo ținând un obiect în mână, fiindcă în momentul următor ceva căzu în capul lui Kiros, care scoase un țipăt de spaimă. Era unul dintre membrii procesiunii, care, întorcându-se din junglă, alunecase în șanț din nebăgare de seamă. În câteva clipe gloata ne imobiliză. Dinspre templu răsunară câteva împușcături... Când ne-am trezit eram într-o cameră foarte înaltă, legați cobză de câte un stâlp care se-nfigea în tavan. Kiros nu se trezise încă. Fusesem loviți într-un loc neștiut, fiindcă nu mă durea nimic, dar fără îndoială numai o lovitură puternică putea să te ducă la pierderea cunoștinței. Alături erau și ceilalți doi musafiri ai procesiunii care furaseră statueta. Semănau foarte mult și mi-am dat seama că erau frați. Mi se păru că mai lipsește cineva și nu știam cine. Lipsea Bambo. Kiros se dezmetici.

— Unde suntem?

— La odihnă, răspunsei eu.

Roti ochii și-și dădu seama de situație. Nu mai întrebă nimic. Ceilalți doi nu scoaseră niciun cuvânt. Curând descoperirăm că stâlpii se mișcă. Ne mișcarăm odată cu ei; foamea nu zăbovi să ne chinuie. Simțeam un leșin în tot corpul și nu se arăta nimeni. Nu se auzea niciun zgomot. Numai stâlpii se-nvârteau la nesfârșit.

Într-un târziu se deschise o ușă. Apărură doi indieni, purtând un sac. Îl proptiră de unul din pereți. Alți doi apărură aducând al doilea sac.

În curând mai apărură doi, și al treilea sac luă drumul celorlalți doi. Ne-am privit în tăcere. Cei doi închiseră ușa; era o liniște apăsătoare care prevestea ceva.

Kiros rupse tăcerea:

— John, ce părere ai?

— Hei! strigai eu.

— Sacii sunt plini cu pietre, zise Kiros.

— Nu cred. Cei dinăuntru parcă au călușe. Îți arde de râs acum? Presimt că se va-ntâmpla ceva și aceasta foarte curând.

— Voi cum ați picat în mâinile lor? întrebă Kiros pe cei doi care, până atunci ne priviseră fără să schimbe niciun cuvânt.

— Aproape ca și voi. La o sută de metri de junglă erau alte șanțuri. Sunt ani și ani de când așteptăm lovitura asta. În statueta pe care ați văzut-o e acoperit cu foițe din aur cel mai mare diamant al lumii. Diamantul Fecioarei.

— Erau niște șanțuri foarte greu de sărit, adăugă cel care se numea Armiro.

— Tu să taci! îi porunci frate-său.

— Domnule, lucrezi pentru cineva? întrebai eu.

— Îmi pare rău, dar nu pot să spun, deși cred că nu mai avem absolut nicio șansă de a scăpa.

— Cred că indienii ăștia ne pregătesc ceva special, spuse Armiro.

— Special, nespecial, vom crăpa de foame.

— Strașnice lovituri ne-au mai dat. Și ciudat, nu mă doare nimic, zise Mina.

— Aceeași remarcă am făcut-o și noi.

— Dar dacă ne-au dat voie să vorbim înseamnă că sunt mult prea siguri că nu vom scăpa în niciun fel și că sfârșitul e aproape.

Eram curios să aflu ce mister se ascunde în sacii sprijiniți de perete. În curând constatarăm că trei pârâiașe de sânge se scurgeau din saci și m-am gândit că într-unul nu poate fi decât Bambo. În clipa aceea mi-a părut bine că Elisabeth rămăsese departe de locul procesiunii. În cel mai rău caz și ea ajunsese într-unul din saci, dar acest lucru era imposibil, așa că îndepărtai din gând această presupunere care sută la sută era greșită. Mai întâi, Elisabeth n-ar fi avut de ce pleca din locul în care trebuia să ne aștepte, apoi indienii n-aveau cum să ajungă acolo decât printr-o întâmplare a lucrurilor care ne-ar fi adus, așadar, la toți patru moartea. De fapt cred că cei doi mai avuseseră niște ajutoare pe aproape și că Bambo plecase din lumea celor vii. Îmi frământam mintea să fac

măcar o presupunere falsă despre cine ar fi putut fi în ceilalți doi saci, dar nu reușii. Observară și ceilalți dârele de sânge; mirosul lui ne lua din aerul de care aveam atâta nevoie. Se auziră zgomote. Pătrunseră trei indieni purtând sulițe. Îi priveam, așteptând ca, pe rând, sulițele să ne fulgere trupurile în rotirea aceea ucigătoare a stâlpilor care nu se opreau decât când căpătai echilibrul necesar. Eram în așteptare.

Intră și Preotul. Îmbrăcat în alb, privit de aproape, părea atât de slab, ca o stafie, mișcată parcă de un mecanism ascuns ce o deplasa cu pași mărunți și repezi. Nu ne dădu nicio atenție. Făcu un semn cu mâna. Cele trei sulițe părăsiră mâinile indienilor și cei trei saci străpunși sloboziră tot atâtea pârâiașe de sânge.

Nicio vorbă, numai gesturi. Același mecanism îi schimbă Preotului poziția, urmară pași mărunți, cei trei indieni care părăsiră încăperea, apoi ușa care se-nchise fără zgomot, totul într-o liniște aparentă, fiindcă din afară pătrundeau zgomote cărora nu le puteai stabili proveniența. Picioarele spânzurau la o jumătate de metru de podea. Fiecare din noi ar fi dorit s-o atingă, dar acest lucru era imposibil. Simțeam un leșin ușor de care avea parte atât Kiros, cât și tovarășii noștri pe care în sinea mea îi credeam vinovați de toată întâmplarea, dar nu mă puteam împăca nicidecum cu ideea că afară sau înăuntru ne așteaptă moartea.

Cei trei saci loviți de sulițe formau punctul care ne atrăgea tot timpul privirile.

— John, mi-e sete...

— Și mie, Kiros. Stăpânește-te!

— Cred că într-unul din saci zace Bambo.

— Așa cred și eu. M-am gândit foarte mult, dar nu ți-am spus nimic, fiindcă nu găsesc încă răspuns la o întrebare care mă frământă tot timpul: cine sunt ceilalți doi?

Dar conversația noastră se sfârși aici. Se auziră niște tobe bătute undeva în depărtare, apoi se făcu din nou liniște și în clipele următoare ușa templului se deschise. Patru indieni ne dezlegară. Eram în libertate, ne puteam mișca în voie. Aici cuvântul libertate are sensul de amăgire, fiindcă orice pas am fi făcut cu intenția de fugă era inutil. În curtea templului forfota era în toi. Sute de ochi ne priveau, deși părea că nimeni, în afară de cei patru, nu ne dădea nicio atenție. De undeva venea un miros pătrunzător de friptură. Nu ne înșelam. La vreo cincizeci de metri în fața noastră niște frigări uriașe se învârteau deasupra jeraticului. Salivam, dar nu puteam să ne mișcăm. Acum înțelegeam că toate pregătirile pe care le

făceau erau în cinstea morții noastre care, nu știam cum, se apropia minut cu minut, clipă cu clipă.

Preotul apăru la unul din capetele piațetei. Făcu unul din semnele pe care niciodată nu aveam să le pricepem.

Patru butuci apărură lângă noi. Câteva mâini ne apăsară umerii; în câteva secunde am fost imobilizați și toți patru așezați în genunchi, legați de butucii pe care de-abia îi aduceau trei-patru inși; așteptam să vedem ce se va mai întâmpla.

Apăru din nou Preotul. Se așeză pe o rogojină în fața noastră. Fumă o pipă, timp care-i luă aproape o jumătate de oră. Niciun gest în plus. Așteptam. Rând pe rând privirile lui se opriră asupra noastră. Un indian se apropie de Armiro, îl dezlegă și-l împinse ușor, făcându-i semn să se deplaseze. Se-ndreptară spre una din casele de bambus din partea dreaptă a piațetei. Dispărură și în momentul acela Preotul se ridică și urmă drumul celor doi.

Armiro se-ntoarse, dar de data aceasta purta un căluș. Îl urmă Mina, apoi Kiros și la urmă eu. Și Kiros și Mina se întoarseră cu gura pecetluită. Nu puteam schimba nicio vorbă.

PENSIONARE

Mă duceau spre templu.

Odată pătruns înăuntru mi se arătă rogojina din mijloc. M-am așezat. Pe fiecare din cele două margini laterale ședeau câte patru bătrâni cu capetele aplecate, gânditori. Pe un postament mai înalt, în fața mea, ședea Preotul. Făcu un semn și un tânăr îmi probă căluşul. Bătrânii ședeau ca niște morți, nemișcați, pleșuvi. Ai fi crezut că nu-s în stare nici să răsufle. Păreau adevărate stane de piatră, ca și Preotul lor, de care ascultau toți cei care venerau otrava și locuiau în templu.

— Vrei daruri? a fost prima întrebare.

Mă gândeam că nu-s tocmai lipsiți de ideea comerțului, dar nu pricepeam ce voi da în schimbul darurilor lor.

— Pentru ce?

— Știi unde este ascuns lucrul acela?

— Care lucru?

— Cel pe care nouă ni l-a adus Marele Preot. Știi sau nu știi ce s-a întâmplat cu acel lucru după ce-a fost furat de unul din prietenii tăi?

— Nu-s prietenii mei cu toții.

— Știm prea bine, rosti tunător Marele Preot, îi cunosc. Fac parte dintr-o bandă care ne-a ajutat cândva... pe mine, pe voi, pe toți. Vor fi pedepsiți c-au îndrăznit să prădeze templul. Darurile mele nu le-au fost de-ajuns! Am daruri mai bune pentru fii șefului Bandei de Cobre: Moartea!

— Unde a fost ascuns lucrul? întrebă tânărul, în timp ce Marele Preot se așezase liniștit, ca și când nu scosese o vorbă până atunci.

— Statueta vrei să spui? Zeul?

În momentul acela l-am văzut punând palmele la ochi în semn de apărare.

— Nu pomeni numele lucrului. Nu-l pomeni. Blestem va cădea asupra ta și otrava va picura dintr-o cupă în sufletul tău.

— ...?!

— Știi sau nu?

Mă gândeam ce să răspund și nu știam. Dacă aș fi spus da, atunci aș fi fost silit să merg să caut locul unde era statueta, așa că am răspuns:

— S-ar putea să știu ceva.

Dintr-o dată capetele pleşuve se ridicară. Îşi vorbeau unul altuia la ureche, cu atâta precizie, încât niciun cuvânt nu-l puteam înţelege. Marele Preot se ridică. În momentul acela rămase câteva clipe în picioare. Făcu tânărului un semn din cap, apoi acesta întrebă sfatul:

— Se amână serbările de noapte?

Trei dintre ei clipiră afirmativ.

— Un dar ţi-l facem acum, spuse tânărul. Marele Preot ştie să facă şi daruri!

Afirmaţia veni tocmai când mi se păruse că fusesem uitat de stafiile care sprijineau pereţii.

— Serbările sunt pentru moartea voastră. Noi nu cunoaştem bine decât două feluri de a omorî: prin otrăvire şi foc.

Mă gândeam ce favor să cer înainte de moarte şi, gândindu-mă la Kiros, la foamea şi setea lui, era gata să cer o masă bună, dar am renunţat.

— Vreau să văd cei trei saci.

— Numai atât? surâse tânărul.

În scurt timp mi-au fost aduşi cei trei saci. Am deschis unul din ei. Un animal mare, fără piele, zăcea înăuntru străpuns şi plin de sânge. Mai rămâneau ceilalţi doi saci. Deci acesta era răspunsul pe care nu-l găseam. Bietul Bambo era însoţit de aceste animale în călătoria lui pe lumea cealaltă. Deschisei al doilea sac. Acelaşi animal hâd, fără piele, cu ochii bulbucaţi, cu dinţii albi. Rămânea ultimul sac. Dar când l-am deschis, în faţa mea apăru acelaşi animal lipsit de piele. Nici urmă de Bambo. Cât despre Elisabeth, nici vorbă. Aşadar, Bambo scăpase de urmăritori. Încolţi în mine o speranţă. În momentul următor mă îndreptai spre butuc. Dar oricum, deşi mi-era sete şi foame, eram mulţumit de descoperirea făcută în privinţa sacilor. Mă bucuram că aflasem cine erau cei doi inşi şi mi-am dat seama că ei ştiau dinainte ce-i aşteaptă dacă nu reuşesc lovitura. Ne încurcasem reciproc şi nu reuşisem nici unii, nici ceilalţi. Mă bucuram într-un fel, dar nu puteam să vorbesc pentru a-i da şi lui Kiros o mică speranţă, o foarte mică speranţă de care mă agăţam cu putere în momentul acela.

*

N-aveam altceva de făcut decât să aşteptăm. Flăcările focului luceau şi jungla, aproape de noi, tăinuia tăcerea care era ucisă de mirosul animalelor tăiate ce se frigeau şi de vocile închinătorilor otrăvii. Templul se profila uriaş peste umbrele junglei şi peste flăcările focurilor.

Închinătorii otrăvii dansau. Veneau în faţa noastră, ne priveau în

ochi și treceau mai departe. Nu eram prea atenți nici eu, nici Kiros și nici cei doi inși care așteptau alături de noi moartea. Deodată o pietricică se rostogoli în fața mea. Am privit. Bambo era printre dansatori. Simțeam o bucurie nestăpânită, dar Bambo dispăruse. Nu puteam vorbi; ceva îmi dădea nădejde că totul se va sfârși cu bine. Ceilalți nu știau încă nimic.

În fața templului izbucni un foc imens. Țipete și urlete se-ndreptară într-acolo. Dansatorii priveau focul înnebuniți. În dreapta templului izbucni un foc asemănător. Am bănuit că erau isprăvile lui Bambo. Așteptam toți patru să vedem ce se va întâmpla. O mână mă atinse și mă simții slobod. Ceilalți erau de asemenea liberi. Fugeam în grup spre junglă. N-ar fi observat nimeni dispariția noastră în învălmășeala aceea. Alergam, când o vorbă scurtă ne opri:

— John!

— Elisabeth!

— Repede... Nu mai stați pe gânduri. Sunteți liberi.

Întunericul ne proteja și noi eram de mult departe. Ne odihneam. Totul se petrecuse atât de iute, încât rămăsesem surprinși. Sosi și Bambo.

— Cum a fost? întrebă el.

— Închipuie-ți că eram toți aproape de moarte. Ai sosit la timp. Îți mulțumim.

— Și noi, ziseră cei doi inși, suntem bucuroși că vă cunoaștem! Să vă spunem drept, noi nu știm dacă v-am fi salvat. Fiii șefului Bandei de Cobre vă rămân îndatorați pe viață. Ne pare rău de diamantul Fecioarei.

Știți, a fost furat cândva dintr-un mare muzeu. Tatăl nostru l-a ajutat pe Marele Preot să aducă aici piatra. Ce păcat că boala îl ține departe de junglă! Ce păcat!

VIZITĂ NOCTURNĂ

La Yamba-Rata ne-am despărțit de cei doi inși care plecau spre Calcutta. Renunțaseră la statuetă și la diamant și păreau extrem de prietenoși, chiar mai prietenoși decât ar fi putut fi un om de felul lor; oricum, totul avea un mobil. Bambo și Elisabeth îi salvase de la moarte, ca de altfel și pe noi.

— Mulțumim domniilor voastre pentru încredere și pentru ospăț, spuse Armiro. Ce zici, Mina, de aventura aceasta?

— Ce să zic? Fiecare aventură trebuie să se termine într-un fel. A noastră s-a terminat aici. Poate ne vom întoarce în curând, poate nu. Dar atunci vom sfărâma oasele Marelui Preot.

Zicând acestea, i-am condus spre Piața de Lut și de acolo ne-am întors spre locuința lui Bambo, pe care am schimbat-o imediat. Teama trece toate primejdiile. Noi ne temeam într-adevăr de ceva și asta se adeveri în curând.

După ce ne-am schimbat reședința, Bambo s-a ascuns în niște tufe înflorite și a așteptat până la miezul nopții, când a urmat să-l înlocuiesc eu. Tocmai schimbam câteva șoapte, când două umbre apărură dinspre un râuleț din dreapta, spre spatele casei închiriate de Bambo.

Am tăcut amândoi și am așteptat să vedem ce fac umbrele. La început am crezut că bunii noștri prieteni care nu mai știuseră cum să ne mulțumească se întorseseră cu gândul de a ne trimite pe lumea cealaltă.

O umbră flutură o mână. Cealaltă umbră se grăbi, trecu pe aproape de noi și aruncă ceva care se prinse de fereastră. Era o scară de mătase cu cârlige de fier, cum am bănuit. După vorbă am văzut curând că nu era vorba de Armiro și de Mina, ci de doi indieni.

— Cred că punem mâna pe ei ușor, spuse prima umbră.

— Ssst! făcu un gest larg a doua.

Fără niciun zgomot, fără vreun efort special, fereastra se deschise și dispără prin golul ei. Îndemânarea lor era vrednică de admirație, întrucât fereastra, țineam bine minte, eu o închisesem cum putusem mai bine.

Așteptam de câtva timp să iasă. Ieșiră mai repede decât ne-am așteptat și începură să vorbească șoptit, dar urechea lui Bambo prinse cuvintele din zbor. Conversația lor suna cam așa:

— Au dispărut, spunea prima umbră.

— Unde or fi ascuns obiectul?

— Obiectul nu poate fi decât cu ei. Trebuie să le dăm de urmă.

— Ce va spune Marele Preot?

— Se va face foc.

— La drum. Vom vedea ce va spune Marele Preot. Au fost mai vicleni decât omul nostru din Yamba-Rata. Au dispărut, dar n-au avut când părăsi India, şi atâta timp cât n-au părăsit-o sunt în mâinile noastre.

Apoi şoaptele nu se mai auziră, semn că umbrele se îndreptaseră cu adevărat spre junglă.

M-am înţeles din priviri cu Bambo şi am hotărât să intrăm în casă. Primul gest pe care l-am făcut pe întuneric a fost de a camufla fereastra.

Bambo aprinse o lumină şi-n clipa aceea îmi pocni între ochi o lovitură fulgerătoare care mă aruncă într-un colţ. Primul gând a fost acela că Bambo ştia de vizita umbrelor care plecaseră cu un sfert de oră înainte din casă, dar văzui cum cu un fier loveşte cu sete în ceva; cu o sete greu de înţeles. Dintr-un salt am fost alături şi am privit. Bambo omorâse un scorpion.

— Era lângă mână, se scuză el, n-am vrut să stric domnului faţa, dar n-am avut ce face.

Am surâs şi i-am mulţumit. Scorpionul era tot ceea ce ne lăsaseră vizitatorii nocturni.

Am ieşit în noapte şi am aşteptat în continuare. Între timp umbrele puteau să se întoarcă, dar aşteptarea ne demonstră că ele erau de mult timp în junglă, acolo unde Marele Preot aştepta în veşmintele sale albe.

ELISABETH... PRIZONIERĂ

Dacă noi ştiam un lucru, cei doi inşi care plecaseră cu o zi înainte n-aveau de unde să-l ştie, ca de altfel şi închinătorii otrăvii. Statueta de aur nu era încă în posesia noastră. Într-un fel trebuia să ne bucurăm că scăpasem din templu numai cu atât, moartea fiindu-ne la un moment dat aşa de aproape, că deja ne cuprinsese spaima. Oricum, chiar una dintre statuete dacă o aveam şi tot însemna ceva. Numai că trebuia să acţionăm rapid, să nu-i dăm răgaz Marelui Preot să se dezmeticească. La ora amiezii cele două statuete, printr-un mecanism excepţional pus la punct, indicau direcţia în care se află cea de-a treia statuetă, ascunzătoarea diamantului Fecioarei. Trebuia acţionat rapid, daca nu cumva zeul fusese deja găsit.

— Ştii exact locul unde ai pus statueta? întrebă Kiros pe Bambo.

— O, desigur! răspunse Bambo, arătându-şi şiragul de dinţi albi ca nişte perle pentru care îl invidiam întotdeauna. Am acoperit-o în petale de nalbă. Prin petala de nalbă nu răzbate nicio undă magnetică, am făcut astfel inofensiv mecanismul care – atunci când înfăşori metalul în flori de nalbă – nu mai poate fi detectat.

— Bine gândit! Dar trebuie să facem ceva, şi cât mai repede, am spus eu. Cei doi indieni se pot întoarce oricând la Yamba-Rata; dacă azi-noapte nu au dat de noi nu ştiu cum se vor sfârşi lucrurile acum.

— Dacă nu greşesc, spuse frumoasa Elisabeth, o să le tragem o farsă de mai mare dragul. Ei n-au de unde să ştie că noi n-avem statueta. Vor crede că am plecat din Yamba-Rata spre Calcutta sau în altă parte unde ne-am putea îmbarca sau unde am putea lua eventual un avion, iar noi le vom face o vizită de curtoazie şi-i vom întreba de sănătate.

— Bine, Elisabeth, dar ai să poţi suporta drumul şi spaima morţii dacă vom fi prinşi?

Elisabeth făcu un semn cu mâna, ceea ce însemna că totul e floare la ureche şi i s-a urât de atâta cumineţenie şi dădăceală, aşa că nu ne mai rămânea nimic altceva de făcut decât să plecăm spre templu.

Bambo mergea totdeauna în faţă, apoi Elisabeth, Kiros şi în urmă eu. Într-un fel era aici şi o tactică de apărare şi de protecţie, fiind vorba de Elisabeth. Ne opream din sfert în sfert de oră şi Bambo asculta câteva secunde atent pădurea, apoi lipea urechea de pământ, acolo unde se putea,

de arbori și ne făcea semn să înaintam.

Timpul trecea; ne apropiam din nou de templu. Era o liniște prea îngrijorătoare – nimic nu se mișca, nicio răsuflare nu se auzea. Eram lângă curtea templului. Templul gigant devenise pentru noi aproape obișnuit. Elisabeth admira felul cum timpul îl conservase în aceste locuri ascunse europenilor, în marile păduri ale Indiei.

În curtea templului nu se ghicea nicio mișcare, nicio suflare, încât ai fi crezut că totul e părăsit, că acolo nu mai există nimeni, că în curând peste pietre vor putea crește ierburile și copacii.

Tăcerea aceea era mult prea înșelătoare pentru a nu prevesti ceva rău, așa că începusem să ne temem pe drept de fiecare foșnet pe care-l isca vreunul dintre noi. Înaintam cu grijă. Ne-am înțeles cu Bambo din ochi: trebuia să așteptăm căderea nopții. Dar așteptam noaptea ca pe-o povară. Venea greu, se lăsa mult prea mult așteptată și căldura era lipicioasă și apăsătoare.

Într-un târziu tăcerea deveni de-a dreptul stranie. Căutam să privim spre templu, să pătrundem întunecimile, dar nicio mișcare nu se arăta. Lucrurile păreau a fi și pro și împotriva noastră. După cum ne descrisese Bambo locul, statueta putea fi foarte ușor găsită, poate prea ușor ca să poată trece cuiva prin cap că un lucru atât de prețios poate fi găsit de oricine ar fi trecut pe partea nordică a șanțului din jurul templului.

Peste un șanț nu pășeau decât închinătorii otrăvii și noi, dacă aveam să mai ajungem atât de aproape de templu, cum numai cu patruzeci și opt de ore în urmă ne aflam.

Trecuseră douăzeci de minute și începusem să mă tem pentru Bambo. Nu scoteam nicio vorbă nici eu nici ceilalți, și era de mirare acest lucru, mai ales la Elisabeth, – în stare să pună într-o jumătate de oră o sută de întrebări la care să capete de fiecare chiar două răspunsuri.

Mai trecură trei minute și-l atinsei pe Kiros încet, abia simțit:

— Stranie liniște!

— La asta mă gândeam și eu. Ce crezi, va reuși Bambo?

— Ssst! mai avusei timp să spun, pentru că am simțit lângă noi, la câțiva metri, pașii unui om care – deși mergea aproape neauzit – ne atrase atenția prin vâjâitul scurt al unei crenguțe care i se-ncordase în piept.

Era Bambo.

— Ești întreg? întrebă Elisabeth.

— Da, da, nici nu mă așteptam să termin așa de ușor.

— Gata? întrebă Kiros.

— Gata! Să ne depărtăm cât mai repede posibil. Tăcerea aceea avea un tâlc. O să vedeți. Grăbiți-vă fără să faceți zgomot pe cât posibil. Eu voi rămâne în spate, dumneata, John, e bine să mergi în față.

Nu ne depărtasem mai mult de patruzeci de pași de locul de așteptare când trei umbre ne săriră în spate.

Elisabeth fu atrasă de alți doi inși în întuneric. Nu se auzi niciun țipăt, niciun suspin. Totul se petrecuse fulgerător. În momentul următor, cel care sărise spre Bambo se găsea la pământ și în urma unei lovituri abia își mai trăgea sufletul.

Același lucru făcusem și eu și Kiros. Indienii care ne atacaseră erau imobili și sforile de care Bambo nu se despărțea niciodată ne-au fost încă o dată de folos. Le-am umplut gurile cu frunze, și i-am lăsat legați burduf.

Dar Elisabeth dispăruse și aceasta era problema numărul unu. Statueta zăcea pe jos. Primul lucru pe care trebuia să-l facem era să ascundem statueta; acum viața Elisabethei depindea numai de această statuetă care făcuse de-a lungul anilor poate zeci de victime.

Kiros, logodnicul Elisabethei, ar fi avut tot dreptul sa-și piardă cumpătul, dar devenise mai lucid ca oricând.

— Bambo, statueta trebuie dusă într-un loc sigur. Până în zori mai e destul timp. Ține pistolul acesta; în caz de nevoie, apără-te!

Bambo zâmbi:

— Nu e nevoie. Am pumnii...

— Nu uita un lucru: că rămâi singur și că statueta înseamnă de acum viața Elisabethei.

O NOAPTE DE GROAZĂ

Luă pistolul și dispăru în întuneric.

Ne așteptam din clipă în clipă ca indienii să ne asalteze; pregătisem pistoalele cu prelungitoare pentru bătaie lungă și amortizoare. Rămăsesem așadar cu Kiros în suflul neștiutelor vânturi care se puteau abate oricând asupra noastră dinspre templu. Îmi trecusem ocheanul pe care-l lăsă Bambo, după gât; zării un arbore cu flori mirositoare; un miros îmbătător, tiranic aproape. Mă lovisem de una din crengile sale care se târau pe pământ. În momentul acela îmi veni o idee care se transformă imediat în faptă. Urcai spre vârful arborelui împreună cu Kiros și de acolo am putut zări o cărare de făclii care se termina în curtea templului ce părea o mare de foc mișcătoare, ritualică, simbolică.

Elisabeth trebuia să fie undeva, acolo unde ajunsesem și noi. În momentele următoare zeci de făclii se urniră spre junglă; ne căutau, venind din mai multe părți. Tăceam; și cu toate că Kiros era ros de întrebări în privința Elisabethei, privea atent spre templu. Eram atât de aproape de teatrul întâmplărilor care se petreceau în curtea templului și totuși mult prea departe până când zorii se vor arăta. Clipele treceau din ce în ce mai repede și noi doi bănuiam aproape în amănunt ceea ce avea să se întâmple în momentele următoare. Invadată din trei părți de făclii, jungla părea că a luat foc. Gălăgia și amenințările nesfârșite ne ajungeau la urechi; oricine ar fi fost în locul nostru s-ar fi temut că odată prins va fi sfâșiat în noapte, făcut mii de fărâme în întuneric de sutele de unghii care acum țineau strânse făcliile.

Cei trei inși pe care îi doborâsem așteptau pe cineva să-i dezlege sau mai bine-zis să-i găsească. Momentul găsirii lor înseamnă un strigăt prelung, plin de ură, pe diferite tonuri.

Se auziră din ce în ce mai repezi pașii celor care ne urmăreau. Copacul pe care din nimereală îl alesesem ne ascundea de minune; fără doar și poate că închinătorilor otrăvii nu le trecea prin cap că noi am fi pe undeva, deasupra lor, nu fiindcă cineva fără experiență nu ar fi putut, dar fiindcă și acela care o avea s-ar fi urcat foarte greu. Dar noi purtam în spate zeci de ore de suit în turnul paraşutelor și în plus un dram de noroc, fiindcă arborele avusese coroana foarte aproape de pământ.

De altfel partea dinspre templu a junglei ne păru la un moment

dat prea plină de urmăritori, așa încât – dacă am fi întârziat câteva minute – am fi picat în mâna lor.

Dacă eu eram într-un fel mai liniștit, acest lucru se datora gândului că Elisabeth trăia. Trăia, fiindcă Marele Preot nu avea altceva de făcut decât să accepte din nou jocul întâmplării, statueta fiind în mâinile lui Bambo, așa cum speram. Numai destinul, în caz contrar, ne-ar fi putut împinge pe cealaltă pantă, a morții sigure.

Până în zori era destul timp de gândit, așa că eu nu m-am codit să fac acest lucru. Ca și Kiros, care în zori era în stare să-mi propună o sută de planuri în ceea ce privea salvarea logodnicei sale și sorei mele, Elisabeth.

Vocile indienilor se stinseră, dar noi așteptam ca pândarii să se sature de așteptat și să plece către Templul Otrăvii.

Într-un târziu se auziră câteva vorbe. Erau doi indieni care se îndreptau spre templu. Avusesem destul noroc că nu vorbisem, și mai mult noroc că lumina nu ne gâdilă nările decât după ce ei se depărtară; Kiros strănută de câteva ori.

Așteptam să vedem care va fi efectul acestor strănuturi asupra urechilor junglei, dar urechile ei erau departe; acum puteam să vorbim în voie:

— Dacă o vor omorî pe Elisabeth?

— Uiți un lucru.

— Nu uit niciunul, răspundea Kiros. Ba da, unul singur. Elisabeth nu trebuia să ne însoțească în junglă. Numai niște oameni fără cap puteau face lucrul acesta.

— Indienii ne căutau la Yamba-Rata. Dacă rămâneam acolo, sigur că acum am fi fost morți. Un închinător al otrăvii, un astfel de credincios, care are printre obiectele de cult un Budha pe care-l adoră, e orb.

— Ai dreptate, John! Scăparea noastră era numai în junglă, aici unde nu ne mai căuta nimeni. Oh! Biata Elisabeth, dacă o fi pătimind câte am pătimit noi...

— De-ar fi numai atât, ar fi bine. Oricum, să nu ne speriem deși suntem încolțiți. Cât timp pot face un târg, nu o vor omorî. Fii sigur! Marele Preot își cunoaște interesul. Dacă pierde statueta de aur are o verigă în minus. Ne trebuie numai clipe prielnice. Să coborâm; în arbori ne trebuie pene ca să putem sta și ziua.

— Dar Bambo?

— Cred că se va întoarce. Simt în aer răspândite și vești mai

bune. Vom mai vedea.

— Să stăm la pândă.

— Eu zic să ne odihnim câteva ceasuri. Liniștește-te, Kiros! Și eu mă gândesc la Elisabeth, dar acum avem nevoie de mult calm.

Coborârăm, în ascunzișul găsit am adormit imediat. Kiros făcea de pază și asculta jungla.

ELISABETH FACE CUNOȘTINȚĂ

Elisabeth avu astfel prilejul să vadă curtea templului, dar mai mult în fugă, fiindcă închinătorii otrăvii se arătară a fi grăbiți. O introduseră într-una din încăperile templului, unde o legară de o masă rotundă. În întuneric, Elisabeth simți cu groază cum masa fuge de sub ea. Dar se dovedi numaidecât o senzație. Masa prinse a se roti din ce în ce mai repede. Piciorul mesei era mobil la fel ca și stâlpii unde șezuseră pironiți, cu câtva timp înainte John și Kiros.

Elisabeth se roti cu masa câtva timp, până când simți cum vede în jur numai albastru, apoi totul se purifică și aerul și gândul. Dinspre doi poli ai încăperii două sfere veneau una spre cealaltă; se ciocneau fără zgomot și-n urma lor cădeau cifre: 3, 9, 7, 4 etc. Cifrele făceau o piramidă care i se așeza sub abdomen, apoi sferele își urmau rotirea și din nou se interferau.

Într-un târziu nu mai simți nimic. Leșinase.

DIN NOU SPRE YAMBA-RATA

— E bine să ne mișcăm, am fost eu de părere. Auzi, Kiros?

— Aud!

Dar Kiros era cu gândul la Elisabeth și oricât voiam eu să-i dovedesc că deocamdată nu poate fi în pericol, el susținea sus și tare că eu visez; ce e drept nu prea spuneam cu inima deschisă cuvintele și nici nu-mi ardea să-mi închipui prin câte ar fi putut trece sora mea.

— Să mergem către templu! hotărî Kiros.

— Să mergem mai bine spre Yamba-Rata. Dacă o luăm spre templu, riscul e de două ori mai mare de-a fi prinși. Așa... poate printr-un noroc îl găsim pe Bambo și hotărâm un plan de bătaie.

— Eu o iau spre templu.

— Kiros, nu e bine ce faci. Mergi cu mine. Dacă vom fi prinși cu toții nu ne mai putem baza pe Bambo că ar mai putea să ne salveze, înțelegi?

— Înțeleg...

Am luat-o spre Yamba-Rata. Busola montată în cureaua ceasului arăta tot timpul nordul – drumul era bun – rămânea ca șansele noastre să fie la fel de bune.

Deodată Kiros îmi făcu un semn. Ne-am ascuns și-am așteptat, dar un indian mă atacă tocmai în momentul acela și-mi puse cuțitul în grumaz. Nu mai făceam niciun gest. În momentul următor indianul îi arătă lui Kiros un arbore în fața căruia trebuia să stea neclintit.

De altfel nici nu avea de ales, fiindcă orice gest necugetat m-ar fi costat viața. Indianul, în clipa următoare păru nehotărât și descumpănit. Ne gândeam din nou că ne bătuse ceasul; așteptam să-i sosească ajutoarele. M-am privit cu Kiros, dar nici el nu mai înțelegea nimic. Momentele au fost hotărâtoare. Un strănutat prelung îl cuprinse pe indian. Mâinile-i slăbiră și lovitura mea nu întârzie. Una din loviturile preferate de karate, care-l făcu pe Kiros să zâmbească. Indianul rămăsese întins, fără suflare.

Un salt făcut în momentul următor ne puse din nou pe drumul cel bun și acum mergeam spre Yamba-Rata cu mai multă precauțiune ca oricând. Indianul era un semn rău; poate chiar o dovadă că acolo unde plecase Bambo nu se întâmplaseră niște lucruri tocmai bune, de aceea

eram hotărâți să ne vindem cât mai scump pielea.

Ședeam din răstimp în răstimp și ascultam îndelung jungla, ai cărei prizonieri ne aflam.

Era către seară și noi trebuia să fim aproape de țintă. Într-adevăr, ajunsesem în Yamba-Rata.

Mergeam către Piața de Lut, unde trebuia să găsim un semn din partea lui Bambo, fiindcă numai acolo mai puteam ști dacă Bambo mai trăia.

ÎNTÂLNIREA DIN PIAȚA DE LUT

Străbăturăm Piața de Lut; căutările noastre părură a fi zadarnice: nicio urmă nu arăta că Bambo călcase pe-acolo.

Târziu se apropie un om de noi și ne îmbie să cumpărăm flori pentru iubite, pentru suflet, pentru speranțe.

Vocea mi se păru cunoscută, dar noi nu intrarăm în joc.

— Mulțumim de îndemn, răspunse Kiros. Mulțumim.

— Veniți cu mine, domnilor, spuse vocea cunoscută. Eu sunt Bambo. Numai masca asta afurisită mi-a schimbat întrucâtva vocea și mimica.

— Tu ești, Bambo? sării eu, îmbrățișându-l. Ai scăpat?

— Am scăpat ca printr-o minune. Prietenii noștri, cei doi care spuneau că merg spre Calcutta, sunt morți. I-am găsit lângă Piața de Lut. Aveau între dinți o frunză. Otravă. I-am căutat în buzunare și n-am găsit nimic. În căptușeala hainei lui Armiro se găsea un plan. Iată-l!

Privirăm cu grăbire planul – o hartă boțită – și văzurăm cu uimire că seamănă întru totul cu explicațiile pe care le avusesem la Calcutta.

— Priviți la soare! spuse Bambo.

— Iată! strigai cu uimire. Iată locul unde trebuie să ajungem. E vorba de o cascadă; exact... Exact... Dincolo de zidurile templului! Informațiile sunt precise; în dreapta locul e însemnat cu verde – locul unde se retrage Marele Preot, loc ferit. La sud și vest, cascada, la nord, zidul, iar la est muntele. Iată semnul care arată verticalitatea...

— Am aflat. În Yamba-Rata aveau un „prieten“. Am avut o discuție cu el în locuința mea. Tatăl celor doi, este adevărat, îl însoțise pe Andrew Shakes cândva la Templul Otrăvii. După câțiva ani devenise șeful Bandei de Cobre. Își jurase că va pune mâna pe statuetele care se aflau în „posesiunea“ templului.

— Dar cu „obiectul“ ce-ai făcut?

— Obiectul, de fapt cele două obiecte, Budha și diamantul, le-am separat, le-am despărțit frumușel și le-am introdus pe sub pământ în trupul lui Siva din templul aflat în curtea casei mele.

— E un loc atât de sigur?

— Deosebit de sigur. Nimeni nu ar îndrăzni să răscolească un templu și nu numai atât, dar urma mea n-au găsit-o închinătorii otrăvii

încă.

— Să ne grăbim! rosti Kiros.

— Încotro?

— Spre junglă! Bambo, costumele de protecție!

Bambo făcu un semn care însemna că se gândise la toate și că până-n marginea junglei nu-i nevoie de așa ceva.

— Vom găsi acolo totul.

— Să ne grăbim! rosti Kiros din nou. Elisabeth, draga mea Elisabeth, ce-o fi făcând?

— Am privit cu atenție harta din căptușeala hainei lui Armiro. Drumul va fi mai simplu de data aceasta. Vom sosi în curând în curtea templului. Vremea va fi mai bună. Îi vom surprinde. Ce va mai fi...

Vom vedea acolo.

— Oricum, spatele ne e acoperit. Marele Preot nu va risca s-o omoare nici pe Elisabeth și nici pe vreunul dintre noi.

— Pornim, rosti Kiros. Ard de nerăbdare s-o eliberăm pe Elisabeth.

CAMERA FĂRĂ UȘI

După leșin Elisabeth păru că se luminează, dar nu se putea mișca pentru moment. Era prea obosită, prea toropită, ca și când cineva puternic o lovise într-un anume loc pe care nu-l găsea cu niciun chip. Voi să-și întindă mâinile și le întinse. La fel făcu și cu picioarele. Ridică fruntea, apoi încercă să deschidă ochii.

Lumina prea puternică îi împăienjeni pentru o clipă privirile. Se privi și nici nu știu ce să creadă de atâta uimire. Era liberă. Liberă într-un anumit fel spus, fiindcă libertatea ei se rezuma la mișcarea între patru pereți, care formau un pătrat cu latura de zece, doisprezece metri. La început privi cu mirare în jur și-și aduse aminte cum fusese surprinsă în junglă, cum fusese târâtă în templu, cum leșinul o cuprinsese și se îngrijoră. Își închipui că toți ceilalți fuseseră prinși și în urma ei avuseseră același tratament. Gânduri negre îi încolțiră în minte; voia să le-ndepărteze, dar nu putea.

Șezu un moment și cugetă: „Dacă ei n-ar fi prinși, altfel ar sta lucrurile. Cum? Nu pot să știu!“

În gândul său dădu celor trei toate șansele de libertate, neștiind ce se petrecuse în urma răpirii ei. Se gândea că Kiros va face orice să o scape de primejdii, apoi alături de el era John, fratele său, și Bambo cel șiret și agil, mai agil decât panterele și mai viclean decât orice închinător al otrăvii.

Nemaiavând altceva de spus, se hotărî să privească în jurul său, dar rămase uimită. Deasupra capului văzu un acoperiș din piatră prin care lumina cerului se cernea fără mari opreliști. Acoperișul avea din loc în loc, la distanțe egale, niște tăieturi în formă de romburi și cercuri.

Se repezi în grabă să cerceteze cei patru pereți pe care nu-i prea luase în seamă, dar în primul rând zări cu uimire că n-aveau nicio ușă, nicio ieșire. Părea pe vecie închisă în cușca de piatră. Privi podeaua de piatră și nici aici nu găsi vreo crăpătură care să-i lase cea mai mică speranță. În mijloc se afla o statuetă-fântână, un șarpe care își ridica în sus cele trei capete prin care arunca spre tavanul foarte înalt apa care cobora într-o cofă în jurul trupului său, fără a stropi în jur podeaua. Cofa era foarte adâncă, iar jerbele de apă subțiri.

O neliniște ciudată o cuprinse și îi veni să strige și să plângă de

ciudă, dar se stăpâni la gândul că o vor auzi închinătorii otrăvii.

După ce privi cu atenție pereții, Elisabeth fu cuprinsă din nou de neliniște și frământare, de sete chinuitoare, dar nu se putea hotărî să se apropie de fântână, fiindu-i teamă că apa care țâșnește nu-i altceva decât otravă. Privi cu atenție în jur. Găsi o vietate, un fel de muscă-fluture, și gândi că trebuie să-i sacrifice viața. Îl aruncă în curgerea apei, dar el zbură bezmetic și se opri pe podea. Zăcu câteva secunde, apoi zbură mult timp lovindu-se de pereți. Nu exista niciun pericol așadar. Se repezi și sorbi cu sete apa care o întrema. Sprijini o mână pe trupul șarpelui care se-nvârti cu un huruit surd. O grotă cu scări se dezvălui ochiului. Elisabeth privi în adânc și pentru moment nu zări nimic. Secundele care urmară, ca de altfel și lumina, o ajutară să vadă o scară de piatră care cobora.

Șezu în cumpănă și nu știu ce să facă. Îndoiala încolțise, dar ceva îi spunea să încerce, așa că luă drumul scării. Ultima treaptă avu darul să-i facă inima să tresalte de spaimă.

Călcând pe ea, Elisabeth simți cu groază cum îi fuge de sub picioare și cum deasupra capului un huruit închide trapa prin care coborâse. Se dezmetici și privi în jur. Nimic nu trăda vreo prezență, așa că se liniști. Privi ultima treaptă și văzu că, spre deosebire de celelalte, care erau dintr-un fier inoxidabil, era din lemn. Un ax o străbătea, și pentru Elisabeth a fost de ajuns să observe cum la o presiune oarecare se poate întoarce și astfel trapa să se închidă ori să se deschidă cu voie sau fără voie. Repetă de câteva ori această figură și când își aduse aminte unde se află o prinse teama și se grăbi să se depărteze de acel loc.

Demontă axul și văzu că rotițele care-l puneau în mișcare sunt noi. Un material inoxidabil stătea la baza lor. Îi trecu imediat prin minte că recent cineva trecuse pe acolo și galeria era neapărat folosită pentru ceva. Luă cu ea axul care nu cântărea mai mult de un kilogram și jumătate și porni în lungul sălii care-i apăru în față. Deodată sala se termină și în față se deschiseră două coridoare. Dinspre cel din dreapta se auziră pași. Își ținea cât putea răsuflarea; și cu mers ușor se apropie de marginea zidului.

Doi inși trecură pe lângă ea, dar în clipa aceea căzură la pământ ca trăsniți în urma a două lovituri ale Elisabethei.

Îi trase spre întuneric și porni cu grăbire în direcția de unde veniseră cei doi indieni. Din loc în loc, făclii îi luminau calea. Făcliile erau prinse în pereții care aveau încrustați în ei tot felul de semne și sculpturi. Nu le dădu mare atenție fiindcă timpul trecea și coridorul se

arăta a fi destul de lung. Dar într-un târziu se arătă şi capătul coridorului. O cameră se desfăcu în faţa ei. Elisabeth se tulbură. În juru-i sute de schelete umpleau spaţiul. O potecă tăia drept printre schelete, semn că era o trecătoare pentru închinătorii otrăvii. Din spate se auziră paşi. Elisabeth se ascunse. Cel ce sosi îşi căpătă lovitura şi se prăbuşi. De astă dată Elisabeth îl târî între schelete şi dezbrăcându-l de mantie pe indian se îmbrăcă la repezeală cu ea, legându-şi capul cu eşarfa care îi împodobea capul.

Astfel schimbată la înfăţişare, şezu o clipă în cumpănă, neştiind încotro să meargă. Un coridor se deschidea în stânga şi altul în dreapta. Privi spre cel din stânga şi văzu cu uimire cum în faţă îi cade un grilaj greu de fier, închizând intrarea. Lumină drumul şi văzu că, mergând pe lângă zid – călcase pe o piatră circulară, care în urma apăsării declanşase căderea grilajului. Numai încetineala cu care mergea o scăpase de la moarte sigură, fiindcă doar un metru şi jumătate o mai despărţea de fiarele grele care căzuseră cu zgomot. Aşteptă câteva momente să vadă sfârşitul acestei întâmplări, dar nu se ivi nimic şi astfel se hotărî să se întoarcă în sala cu schelete, apoi o luă pe coridorul din dreapta.

Merse cât merse, cinci, zece minute. Coridorul-labirint începuse să se lărgească. Elisabeth se gândea unde va ajunge şi ce se va întâmpla în minutele următoare. Aventura o cam obosise, ce e drept, dar nu găsi vreme să se odihnească. În faţă se iviră trepte care urcau. Un zgomot o făcu să tresară. Nu mai avu timp să-şi dea seama ce se întâmplase. Şase indieni îi ieşiră înainte. Cu pletele ascunse şi cu mantia galbenă trasă pe umeri merse înainte. Cum o zăriră, indienii îşi plecară capetele.

Mantiile lor verzi îi dovediră că pentru închinătorii otrăvii culorile însemnau ranguri. Din grup se desprinse unul care părea mai bătrân. Elisabeth crezu mai întâi că va avea de luptat cu o întreagă ceată. Dar nu se întâmplă nimic. Bătrânul scoase la iveală o legătura cu chei şi i le întinse, plecându-se:

— Iată cheile! Totul e în ordine!

Apoi se retrase şi plecă împreună cu ceilalţi.

Elisabeth, pentru moment, rămase uimită privind cheile, apoi se gândi că are un dram de noroc dacă şase perechi de ochi îi dăduseră liberă trecere. Privi încă o dată cheile şi prinse să urce la repezeală treptele care-i mai rămăseseră.

O poartă grea de fier îi bloca trecerea. Din lanţul de chei, cea mai mare părea că se potrivea. O încercă, dar poarta rămase încuiată. Încercă altă cheie şi de-abia cea de-a treia îi aduse bucuria. Poarta se deschise cu

zgomot și lumina o lovi cu violență în ochi. Așteptă câteva momente și privi cu uimire în jur. O curte imensă în față. De o parte și de cealaltă, zidurile albe, iar deasupra cerul. O mulțime de găini, neînchipuit de mari, umpleau o parte a curții.

Toate erau atât de albe, încât umbra lor avea ceva plumburiu. Câțiva închinători ai otrăvii mânau cârdul spre poarta dreaptă, unde cineva veni cu un braț de flori albe pe care le aruncă. Păsările hulpave, se repeziră în momentul acela și le devorară cu o repeziciune care prevestea o bătălie. Tabloul fusese într-adevăr de efect, fiindcă după ce fiecare își luă porția de hrană după cum apucă se liniști, iar cârdul care părea obosit rămase nemișcat.

Pentru moment Elisabeth nu știu ce să facă. Se apropie de cârdul de găini care, după prânzul copios, ședeau rânduite în liniște. Dintre închinătorii otrăvii, cel care adusese brațul de flori, se apropie de Elisabeth, făcu o plecăciune și-i întinse un rând de chei. Ca un gest de răspuns, Elisabeth i le întinse pe ale sale, dar un semn al închinătorului arăta că nu se poate atinge de ele, astfel că Elisabeth, ca să dreagă greșeala, îi arătă una din chei care ruginise. Indianul zâmbi și își înclină capul, semn că a înțeles despre ce era vorba. Aruncă o privire furișă. Câțiva închinători ai otrăvii ședeau nemișcați ceva mai departe și priveau undeva, în gol. Elisabeth alese una din cheile date de indian și-i făcu semn să-i deschidă ușa căreia i se potrivea. El porni înainte puțin mirat, dar nu se împotrivi și nici nu-și putu închipui că omul care venise din labirinturi nu-i este „mai mare“; nu putea să gândească nimic datorită îmbrăcămintei pe care Elisabeth o purta; altfel zis, nu i-ar fi trecut prin minte niciodată că întinsese cheile unei femei.

Curtea era străjuită de statui înalte de un metru care reproduceau mereu același chip al unui zeu mușcat de inimă de un șarpe care îi încolăcea picioarele. Omul păși agale înainte, astfel că Elisabeth avu timp să se uite mai bine împrejur. Ajunseră la o ușă înaltă ascunsă între două false obloane. O singură rotire de cheie prin gaura unei pietre, care semăna cu un papagal, puse în funcțiune un întreg mecanism.

Un coridor apăru în față. Ușa de piatră se închise în spatele ei. Nu făcu niciun gest de a privi înapoi pentru a nu se trăda. Strânse cheile pe care indianul i le dăduse după deschiderea ușii. Nu mai înțelegea nimic. Mergea la noroc. Nu știa la ce-i vor trebui mai departe cheile, dar îi păru bine că se aflau la ea.

Deasupra coridorului același acoperiș de piatră cu ochiuri mari, rombice și circulare prin care pătrundea lumina în fâșii, la fel cum văzuse

în camera pătrată din care evadase. La capătul coridorului o ușă din fier inoxidabil, lucitor, se arătă. O privi atentă, împinse cele trei zăvoare după care ușa trasă ca de un arc sări în sus. Trecu pragul și privi în urmă. Ușa căzu în urma sa, zăvoarele se traseră singure, ca și când ar fi fost nemișcate de multă vreme. În fața sa se întindea un mic câmp, la marginea căruia se vedeau grupuri de arbori, dincolo de care se auzea un zgomot asurzitor, de râu în cascadă.

În timpul acesta, eu, Kiros și Bambo ne-am apropiat de templu. Iscodirăm în fugă încă o dată pergamentul găsit de Bambo și stabilirăm un punct unic de intrare; gura unui puț pe care l-am descoperit spre nord nepăzit. Existau două alternative: puțul ori era undeva astupat, ori închinătorii otrăvii găsiseră de cuviință să ne surprindă în labirinturile subpământene. De ce am ales acest drum, e mai greu de spus, fiindcă mai existau și alte guri de intrare indicate pe bătrânul pergament. Poate fiindcă era cel mai scurt drum până la locul indicat cu o cruce mare, undeva lângă un râu sau lângă o cascadă, după câte am înțeles semnele. În orice caz, Marele Preot nu-și putea avea sălașul decât acolo. Crucea indica sigur inima puterii Marelui Preot. Era fără doar și poate o necugetare din partea noastră să plecăm împreună, dar Kiros nu voia să rămână, fiindcă se gândea tot timpul la Elisabeth. Eu nu puteam rămâne fiindcă eram cel mai iscusit în lupte corp la corp, iar Bambo era îngerul păzitor al tuturor.

Coboram de câtva timp, când labirintul ne apăru mai larg decât ne-am fi putut închipui. Un aer umed, greoi ne sufoca. Se auziră zgomote tainice și astfel ne oprirăm. Zgomotele veneau către noi, se auzeau din ce în ce mai aproape. Părea o armată care tropăia, dar adevărul aveam să-l cunoaștem abia peste câteva clipe. O turmă de șobolani ne atacară. Norocul cel mare, trebuie recunoscut, ședea în cizmele de care se îngrijise întotdeauna Bambo. Urmă o luptă sângeroasă; patrupedele rămase în viață fugiră din fața cuțitelor care le spintecaseră semenii și se ascunseră în așteptarea plecării oaspeților, care le lăsase în urmă un prânz îndestulător.

— Scârboase ființe! bâigui Bambo.

— Sunteți răniți? întrebă Kiros.

— Nu!

— Noroc cu Bambo, altfel greu ne venea ideea să luptăm lipiți de peretele labirintului. Am fi avut astfel și spatele descoperit, am zis eu.

Aerul devenea din ce în ce mai greoi. Alergam prin labirint; aveam o singură baterie care funcționa și aceea se afla la Bambo. Ne era teamă să nu rămânem în întuneric lipsiți de orice apărare, așa că am alergat îndelung până am întâlnit capătul coridorului. Un chepeng era

deasupra capului; l-am împins cu putere toți trei și am ieșit la lumină. În stânga se întindeau ziduri înalte. Am bănuit că sunt zidurile templului; în dreapta era câmpul. Deasupra chepengului crescuse iarba; se vedea bine că se așezase un strat de pământ. Așadar labirintul care avusese nenumărate ramificații în partea stângă, înspre clădirile templului, era prea puțin sau de loc călcat în ultimii zece ani. Noi ținusem drumul drept și acum, dezorientați, așteptam să privim din nou pergamentul, dar Bambo era deja departe de noi și ne făcea semne. Se apropiase de ziduri și ne șopti în taină că recunoaște urmele.

— Urmele Elisabethei! izbucni Kiros.

— Poate, am spus eu, să fie urmele Elisabethei. Să fim prudenți!

Urmele duceau către câmpul cu flori. În partea opusă se auzea o cascadă.

— Ce tăcere! a murmurat Kiros. Se-aude numai cascada. Dar urmele Elisabethei duc în sens invers.

Am grăbit pașii. Ochii lui Bambo vedeau totul și nu ne-a fost prea greu să dăm peste cineva nemișcat între flori. Era un indian. În mintea noastră se petrecură scenele cele mai palpabile din lume: cum Elisabeth a fost ucisă sau torturată, cum a fost arsă ori făcută fărâme de șobolani, cum un indian îi furase cizmele și acum dormea în flori fără vise. Am scos cuțitele și am înconjurat locul, dar mare ne-a fost mirarea când am descoperit-o pe Elisabeth dormind îmbrăcată cu hainele unui indian. Oricât am zguduit-o nu s-a trezit, doar flaconul cu eter al lui Bambo și-a făcut efectul.

Cum se dezmetici sări de gâtul lui Kiros. Bucuria revederii a fost de nedescris. Nu aveam timp de pierdut, așa că urmă o poveste scurtă a întâmplărilor prin care trecuse Elisabeth și o poveste și mai scurtă a întâmplărilor noastre.

— Dar nu-i totul, spuse Elisabeth. După ce am ieșit în câmp, abia am avut timp să mă trântesc în flori, când o turmă de indieni – descoperind înșelătoria – porniseră la vânătoare. Se înnoptase și tot mai mă căutau, dar de flori nu se apropiară și bănuiți de ce. Cum stai mai mult de zece minute te cuprinde o moleșeală plăcută și adormi. Dar se nimerise ca să am asupră-mi sticluța cu eter și toate farmaceuticele de care Bambo nu s-ar lipsi nicio clipă la drum. Cum mă aruncaseră în camera de piatră fără să mă perchiziționeze – probabil că așa ceva nu le ședea în fire închinătorilor otrăvii – am avut noroc. Dar oricând mă puteau găsi și am hotărât să risc. M-am apropiat, când s-a înnoptat, de unul dintre indieni, l-am atacat prin surprindere și l-am asfixiat, apoi l-am târât în flori și l-am

dezbrăcat. Mi-am schimbat iar hainele și m-am furișat cu precauție către râu, mai sus de cascadă.

M-am folosit de cele învățate cândva la centrul de paraşutism; am aşteptat să văd făcliile apropiindu-se şi m-am urcat într-unul din arborii pletoşi de pe marginea prăpastiei. Când s-au aflat destul de aproape de arbore am țipat sfâșietor și am dat drumul hainelor care se umflară în curentul de aer. Se strânseseră cu toții să privească întâmplarea; au găsit fel de fel de explicații. Unii credeau că am alunecat de pe mal, alții că m-am aruncat de teamă în râu. Un singur lucru era sigur deocamdată: toți se mulțumiseră să creadă că eram moartă. Într-un târziu se depărtară și dispărură dincolo de ziduri.

Dar bănuiala mea avea să fie întemeiată. M-am gândit că se vor întoarce să cerceteze din nou locul și se vor gândi și la șiretlicul meu. Așa că am coborât și am fugit către câmpul cu flori. Ceea ce gândisem era chiar adevărul curat, fiindcă în scurt timp se arătă Marele Preot în fruntea unei cete de făclieri. Luminară cu atenție toți arborii; atât mai știu, fiindcă m-a cuprins un somn adânc. Nu m-am împotrivit decât la început, când am descoperit că flaconul de eter era pierdut. Dacă nu eraţi voi...

Am privit împreună pergamentul și ne-am înțeles din ochi. Nu aveam de ales. Trebuia să riscăm în continuare. Trebuia să-l găsim neapărat pe Marele Preot în Camera Tainică într-o anumită oră a zilei.

Am numit la întâmplare locul însemnat, pe harta noastră cu o cruce: Camera Tainică.

Am alergat împreună până în dreptul cascadei, apoi am descoperit pe mal o potecă pardosită cu o marmură roz, șlefuită. Drumul nu era însemnat pe hartă, dar Bambo, aplecându-se, pusese mâna pe ceva rece.

— Aur?!

Nu era aur. Poteca de marmură se dovedi a fi un labirint întortocheat ascuns de o boltă cât o statură de om, boltă alcătuită din cele mai necunoscute plante parfumate. Deodată se auziră vorbe. Ca la un semn am dispărut câte doi în fiecare parte a labirintului, în tufișurile dese, și-am rămas nemișcați. Vreo zece indieni veneau către noi din direcția în care ducea poteca de marmură. Nu-i puteam vedea, dar numărul lor îl puteam ghici ușor numărând pașii celor care-ți treceau în apropiere. Se depărtară fără să bage de seamă că musafiri nepoftiți le păndeau pașii. Într-un târziu Bambo ne-a făcut semn să înaintăm. Ne-am apropiat de cascadă. În stânga era cascada; în dreapta se deschidea o grotă. Alți vizitatori ai Marelui Preot tocmai ieșeau. Marele Preot râdea pentru prima

dată. Marele Preot râdea... Am avut timp să ne ascundem într-un desiș. Vedeam și auzeam. Unul din vizitatori s-a apropiat de el, i-a strâns mâinile și i-a spus:

— Mare Preot, totul e gata! La noapte vei putea scăpa de aici. Cele două statuete le vor lua oamenii mei care se vor întoarce pe înserat. Sper că nu mai avem nicio piedică de întâmpinat.

— Nici vorbă. În timpul procesiunii nu se va petrece nimic. Trebuie să acționăm repede, precis. Când va trebui să apar în fața credincioșilor pentru rugăciunea otrăvii va fi prea târziu; într-una din statuete se află închis cel mai mare diamant din lume. Din păcate ea este cea dispărută. Nu pierdeți timpul! Folosiți cele două statuete în orice împrejurare; puse cap la cap ele vor arăta cu mâinile întinse locul celei de a treia: ascunzișul. Mâine, în zori, vom fi departe. Dovada vinovăției mele nu va mai exista.

Am privit ceasul: se apropia amiaza! Vizitatorii se plecară în fața Marelui Preot și însoțiți de un închinător – mâna dreaptă a Marelui Preot – trecură pe lângă noi în grabă. Marele Preot rămase o clipă lângă stânci, apoi atinse cu degetele o ieșitură de metal și dispăru în grotă. În urma lui două porți uriașe de piatră se lipiră perfect, dând impresia fantastică de natural. De altfel aleea o luă spre stânga unde, sigur, cel care ar fi mers ar fi căzut în prăpastie.

În momentele acelea nu puteam să facem decât un singur lucru. Era riscant, dar trebuia să încercăm. Bambo sări, atinse locul din stâncă pe care-l arătase mâna Marelui Preot. Stânca se deschise. Am înaintat cu pistoalele întinse. Grota era un adevărat palat. Candelabre, stâlpi, trepte de alabastru, colonade, coloane, altare, sculpturi cu mii și mii de păsări și animale într-o ciudată mișcare, încât păreau vii. Pe o masă de metal ședeau cele două statuete. Marele Preot cu spatele, aproape de perete, sorbea o băutură. Am crezut la început că soarbe vinuri alese sau alte licori: sorbea otravă. Dintr-o astfel de cupă băută ar fi putut muri zeci de oameni, dar Marele Preot se obișnuise. Picătura zilnică ajunsese cupă. Nimeni nu l-ar fi putut distruge.

Kiros s-a apropiat de el; l-a atins cu mâna pe umăr. Cupa bătrânului preot căzu.

— Ești în mâinile noastre, Andrew Shakes. Prietenul tău Sleef, te salută! Iată, fiul său, John Sleef junior, îți va face onorurile.

Bambo s-a apropiat de el și i-a aruncat pe masă cele două pistoale pe care le purta. I-am spus:

— Mă recunoști?

— Nu! răspunse.

— Mă vei cunoaște. Nu-ți amintește nimic de prietenul tău Sleef, de prietenul tău Iorgoulopoulos?

— Bine! mergi cu noi. La primul gest neîndemânatec, înțelegi, Bambo te va curăța. Alege singur drumul cel mai scurt spre Yamba-Rata. Sper că ești atât de deștept și nu vrei să mori repede. Ne-am înțeles?

— Da! a răspuns sec.

Elisabeth a cuprins în brațe una din statuete, iar Kiros pe cealaltă:

— N-ai uitat nimic, Mare Preot?

— Ba da. Să mă asigur că nu va ajunge nimeni dincolo de câmpul cu flori. Sunteți singurii care au ajuns fără voia mea aici.

— Pornim!

Marele Preot cunoștea drumul adevărat la Yamba-Rata.

La Yamba-Rata ne așteptau două mașini și câțiva oameni plătiți spre a întâmpina un eventual atac. Dar până la Calcutta nu se întâmplă nimic deosebit.

Marele Preot fusese prins. Cele trei obiecte, care erau singurele adevăruri ce demonstrau că asasinul fusese găsit, ședeau într-unul din safeurile noi pe care le primise Sleef din New York. Cel mai mare diamant descoperit vreodată fusese trimis la Istambul, unde se redeschisese celebrul muzeu.

Zilele următoare se aștepta ca Marele Preot să fie judecat. Nimeni nu se gândea la o îndulcire a situației sale. Verdictul nu putea suna decât într-un singur fel: condamnarea la moarte!

Paralel cu forfota tribunalelor americane și europene, care-și trimiteau experții la Paris, unde urma să se judece cazul Sleef-Iorgoulopoulos-Andrew Shakes, se pregătea nunta lui Kiros cu sora mea Elisabeth; și-n timp ce într-o parte a lumii se apropia dovada pedepsirii unui om care trădase prietenia pentru bani și putere, o altă prietenie se apropia de legământul cel mai fericit: căsătoria.